

ЯНА ТИТОВА

Яна е родена в Пловдив. Като малка свири на пиано, а по-късно се занимава с пеене. Всичко за нея се променя на един спектакъл, когато е на 13-14 години.

„Един мой съученик участваше в детска формация в Пловдив. Отидох да гледам него. Бях абсолютно омагьосана... Аз не спрях цяло лято да мисля за този спектакъл. За мен беше абсолютно ясно, че натам ще се насоча.“

След гимназията влиза в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“, където учи в класа на проф. Атанас Атанасов.

Умението ѝ да пее се оказва много ценно, защото, след като завършва академията, получава възможност за изява в Младежкия театър „Николай Бинев“, където тогава се поставят множество мюзикъли.

Постепенно се утвърждава и достига до сцената на Народния театър „Иван Вазов“. Там играе в хитови постановки като „Полет над кукувиче гнездо“ и „Три сестри“. Заради ролята си на Ирина в произведението на Чехов получава награда „Аскеер“.

По-голямата награда обаче е запазена след едно от участията ѝ в „Полет над кукувиче гнездо“. Тогава на служебния вход на театъра актьорът Стоян Алексиев, който също участва в постановката, я запознава със сина си Александър, който също е актьор. *„Той се обърна и каза: „Яна, ела да те запозная с Алек. Аз отидох и край, това беше.“*

Яна и Алек твърдят, че любовта им е от пръв поглед.

“Понякога, когато се видим и допрем един в друг, ни се завива свят, изпадаме в някаква безтегловност. Супер странно състояние, което трае няколко секунди, в което си в някакво безвреме. И ние сме си го нарекли “кофа”...

Говорим си за кино, войната в Украйна, мълчанието в българските театрални среди, децата, бъдещето на София... Говорим си за всичко, което е важно тук и сега, в настоящето.”

Яна и Алек имат две дъщери, Ая и Хана, като Ая е направила вече първите си стъпки в киното.

Още първите стъпки на самата Яна като киноактриса пък оставят следи. Дебютира във филма на Ивайло Христов „Стъпки в пясъка“, а за играта си в него получава Наградата на Българската киноакадемия за поддържаща роля. След участието ѝ в „Лов на дребни хищници“ на Цветодар Марков пък получава „Златна роза“. По-късно се снима и в „Кецове“ на Валери Йорданов.

За изборите в изкуството и в живота, Яна споделя: *“Отказвала съм работа много пъти. Борила съм се вътрешно, защото имаше период, в който нямаше никакви пари. И не знам как съм оцелявала. Работя с емоциите си и за мен е много важно да ги инвестирам там, където вярвам, че трябва да бъдат инвестирани. Има хора, които умеят да правят халтури. Обаче аз не мога. Предпочитам да стоя без никакви пари, без да има какво да ям. Ако отида за нещо, за което после ще се измъчвам... за мен това не е ОК, защото после ще се натоваря 10 пъти повече. От тази гледна точка винаги съм гледала да правя неща, в които вярвам.”*

Постепенно в Яна се прокрадва и нова страст – да режисира и създава сценарии. Затова и се записва в магистърска програма по кино и телевизия в Нов български университет.

Между всички успехи обаче тя решава да предприеме изненадваща стъпка – мести се в Лондон, за да живее заедно с любимия си Алек. Години по-късно в интервю тя определя това като „първия си милион“.

Дебютът ѝ като режисьор в пълнометражното кино идва през 2019 г. с филма „Доза щастие“ по романа „Падение и спасение: Изповедта на една хероинова наркоманка“ на Весела Тотева.

“За мен водещо винаги е да разкажа историите по максимално честен начин, без никаква спекулация и излишен драматизъм. Филмите трябва да провокират, да задават въпроси. В момента в който се говори за дадена тема, тя престава да бъде тема табу. Преди “Доза щастие” например всички се правеха, че темата за наркотиците не съществува. Сега вече всички са наясно колко голям е проблемът с всички субстанции, които се продават около училищата. Но именно хората, които отричат това - често именно с техните деца се случва това. Те просто не искат да го видят. Много е страшно, ако ти като човек си заключен между стените на собственото си съзнание и на някакъв морал, който ти е налаган от миналото. Проблемът сякаш не е, че детето ти се разпада... проблемът е какво ще кажат хората, ако разберат. Тук говорим за една невъзможност да видим собствените си деца като това, от което най-много ни е страх. Въпросът е децата да изградят доверие в родителя и да знаят, че споделянето няма да доведе до наказание, а до смислен разговор.”

За втория си филм “Диада”, Яна споделя: *“Беше важно филмът да звучи максимално реалистично като диалог. В истинския диалог има много злато, затова и прекарах време в Ямбол с учители и ученици. Беше ми важно да усетя тази атмосфера, за да мога напиша живи герои, така че като влезеш в киносалона, да забравиш че е филм, а да го гледаш като история.”*

С филма “Диада” Яна Титова печели споделената награда за най-добър филм на фестивала за българско кино “Златна роза” 2023г., както и наградата за режисура. Не наградите обаче са онава, което я мотивира и движи напред.

“Целта на изкуството е да провокира и да изразява позиция! Какво изкуството ще правиш ти, когато те е страх? Сцената е трибуна за важни неща. Сцената не е там, за да си изпеем песните, да си изиграем скеحوвете и да си оберем наградите.”

За процеса на създаване Яна разкрива: *“Имам творческа фокусираност. Силната ми черта е, че не се паникьосвам и успявам бързо да реагирам в екстремни ситуации, да погледна нещата отстрани. Вече не губя време в очакване на вдъхновение. Днес примерно трябва да го имам от 2 до 3, като си концентрирам мислите. При мен това работи.”*

Как Яна вижда живота, Вселената и всичко останало?

“Живея си в балонче. Това идва и от професията ни – създаваме светове, бягаме от реалността. А реалността какво е? За мен е едно, за теб е друго, за човека на улицата е трето. Понякога ми е много мъчно. И ако седна да наблюдавам, ако седна да се оглеждам... Аз съм такъв човек, че ако можех да живея без пари, щях да живея именно така.

Някаква болест е обхванала хората. Ние вече не се вглеждаме в себе си. Страх ни е да чувстваме и едва ли не е по-добре да се самоубиеш, отколкото да изразиш някаква емоция. Много сме се отдалечили от истинските неща. Хората искат да доминират и да се чувстват важни, обграждат се с предмети, за да се чувстват важни. Убиваме всякакъв вид чувствителност. И всичко работи в тази посока.

За мен истината е в това да работя каквото обичам и да науча децата си да са честни. Оттам нататък е ясно, че всеки има собствен път и се сблъсква с препятствия, които да преодолява сам.”

Използвани източници:

<https://www.svobodnaevropa.bg/a/chovek-na-denya-yana-titova/32615907.html>

<https://boulevardbulgaria.bg/articles/yana-titova-i-alek-aleksiev-stsenata-ne-e-za-da-si-izpeem-pesnitate-i-da-si-kazhem-replikite-tya-e-tribuna>

<https://momichetata.com/lica/yana-titova-da-vyrvish-v-pravilnata-posoka?page=2#articleContent>

<https://www.mila.bg/article/5998530>